

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

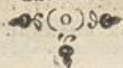
Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

I. In medijs Germaniae turbis & miserijs Lutherus nuptias celebrat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

faceret auctiorem, & tantam animarum, quam dederat stragem suo supplicio lueret. Quocirca navi conscensa, Antverpiam traiecit: inde Argentinam profectus, non leves turbas statim inter Prædicantes collegas conficit, quod de Sacramento altaris aliter doceret, quam antequam in Angliam abijisset. Perebant Prædicantes Theologi à Senatu ut cum nova sua doctrina facerent iuberetur; Philosophi, ut retinerentur. Præterea urgebatur, ut Concordiæ VVitebergæ paulo ante factæ subscriberet. Quod quum facere recusasset, tandem relicta Argentina, Tigurum migrare fuit coactus, accepro de Conradi Pellicani obitu nuncio, quem Beza dicit, è fœtida Basileensium Franciscanorum cloaca fuisse extractum. (a) Quanquam autem ætate iam gravis esset, quum tamen nec tum quidem carnem domate posset, Genavam profectus, ut monialem quandam Catharinam Merandam nomine, ob eandem causam è Conventu profugam, matrimonio sibi copularer. Neque enim alijs quam Monasteriorum exuvijs ornare se voluit Martyr noster Tiguri vero in statione sua mansit, quoad in Franciam, ad Colloquium Possiacense euocatus fuit: in quo summo stupore defixum astant, quum Bezam audiret de SS. altaris Sacramento, inaudito, Brentiano scilicet seu Ubiquitariano modo perorantem. Hinc arrepta occasione, Tigurum reversus, Dialogum illum de duabus Naturis in Christo composuit: qui mox valde acerbo responso à Brentio fuit exceptus. Dum vero Martyr Brentij à quo parum humaniter tractatus fuerat, audacia provocatus, defensionem meditatur, ecce torcum novella, credo, uxore congressibus exhaustus, in morbum incidit, eoque vitam finit Tiguri Anno M D L X I I. Novembris XII. Bullingerum relinquens superstitem, qui ex illo tempore usque ad Annum M D L X X V perniciiosam suam doctrinam ijs in locis disseminavit. Habes, Lector, qui & quales Martyr & Ochinus fuerint, quibus historici & hæreseos præanymphi tantum passim tribuant. Quia vero mihi de Helvetijs eorumque novis Apollolis aliquid dicenti Lutheri historia interrompenda fuit, iam ad eum revertar, eadem ex Religiosarum numero, & quidem eiusdem quo duæ Martyris illæ Catharinæ, nominis sponsam daturus.

QUOMODO LUTHERUS IN
Magna rerum omnium perturbatione à se excitata, uxorem duxerit: & quam fœde de omni carnali excucullatus ille Monachus senserit.

CAPUT VI.

ARGUMENTUM.

- I. In medijs Germania turbis & miserijs Lutherus nuptias celebrat.
- II. Epistola regis Angliæ ad Lutherum.
- III. Lutherus Monachos & monachas ut ipsius imitentur exemplum, ur vitat.
- IV. Lutheri proles.
- V. Lutherus se iunij osor.
- VI. Ridicula Lutheri comparatio

I. **D**UM sic fatali quadam rabie an. 1525. ex unâ parte Germani, ex altera Helvetij mutuis, & quidem gratuitis cædibus in se grassantur, dum ferro atque igne pagiatque oppida evastantur, dū campi caesorum cadaveribus turgidi, teterrimum odorem exhalant, dum denique omnia in luctu & squalore iacent; solus Lutherus animo suo indulgebat, velut alter Nero è thalamo, quem tum sibi maxime apparabat, patriæ incendium ac ruinam prospectans, citharamque pullans (a) Postquam enim Catharinam de Born, quam unâ cum octo alijs nobili familia natis puellis è Monasterio Nimicedi rapit curaverat, diu multum sollicitasset, ac tandem effecisset, ut quemadmodum ipse cucullum amantem ad sepe suspenderat, sic ipsa sacrum velum ventis ad ultima terrarum aspottandum dederit; non contentus tanto scelere, etiam venerabili hoc exemplo doctrinam suam obsignare voluit, ut Monachus cum Moniali publice copulari cerneretur. Celebrantur nuptiæ, accinnuntur epithalamia, ignem, quo ita utebatur ut ad insaniam pæne se redactū ipse in Colloquijs suis Mensalibus (b) fateatur, mox extincturus. Quia vero Lutherum discipuli Davidi comparaverunt, non in scitè quispiam hanc similitudinem sequenti disticho expressit.

Quam Luther est similis Davidi: hic carmina lusit
In cithara, Nonna lusit at ille sua.

Gg

Toti

a Vid. Eras. in Epist. b Fol. 522.

Toti mundo tam novæ atque inusitatæ antea copulæ spectaculum ruborem incutiebat. Ipse etiam Carolstadius è Monasterio uxorem ducere ausus non fuerat. At Lutherus hoc suo factò gloriari, & impudenter iactare non verebatur, virginem hanc è medijs Sathanæ faucibus à se ereptam. Sic ergo hoc Hominiū pari per tam sanctam, scilicet, copulam inter se composito, Lutherus intra sacrilegos Monialis suæ complexus, voluptati indulgebat, dū miseri Germani furore ac rabie perciti, muris vulneribus concidunt, & oppida ac pagi civibus exhauriuntur. Qui genechliacum Lutheri thema prodiderunt (quod cap. IV. libri I. prolixè descipimus) notarunt, Venerem & Jovem in domo tertia sibi occurrentes, iuxta Astrologiæ regulas illud significare, futurum ut is Religiosam monialem uxorem ducat. Sic enim Julius Firmicus libro III. scribit, illum qui Venerem cum Jove coniunctam aut bono aliquo aspectu oppositam habeat, è Templo feminam, quæ vel sacerdos sit, vel sacerdotis filia, ducturum. De quo etiam latiorè campum dicendi mihi aperiri video: quia tamen tota hæc disputatio à Catholica Fide aliena quodammodo est, ad alia transeo.

Celebre hoc matrimonium, quod mille postea tam corpore quam animo apostatas nobis peperit. Fridericò demum Saxoniz Duce defuncto confectum fuit: quo vivo Lutherus, quamvis libidinis flamma, ut ipse de se scribit, medullas ei excedebat, nec leviter Carolstadij exemplum eum incitabat, nihil tale moliri, vel certe operi iam ante forsitan à se designato, extremam manum imponere numquam ausus fuisset. Quanquam enim in ceteris Principem haberet nimis dicto audientem, quoties tamen de matrimonio suo sermonem iniiceret, consilium hoc nequaquam Principi probati facile animadvertēbat, uti nec illud, quod monialium illius raptoris, itemque Florentiz cuiusdam Virginis, quæ ad Lutherum tamquam castitatis patronum confugerat, quamquam obvijs illis ulnis exceperat è Conventu Islebiensi profugæ publicis scriptis defensionem suscepisset. Quid multis? Toti Christiano orbi mirum hoc atque inusitatum facinus visum fuit (quod nec ipse Sleidanus dissimulat) & monstruosi cuiusdam eventus prælagium. Lutherus sane non furere modo, verū etiam data opera contumeliam Jesu Christo facere voluisse videbatur, dum sacram sibi virginem despondit: quod qui facit, Jesu Christi thorum (ut S. Basilius de persona simili huic Moniali loquitur) commaculat. Ad eiusmodi quidem incestuo-

sas flamas extinguēdas, alius SS. Patrū, inferni glaciè præparatā esse scribit. Cyprian⁹ vero digna eiusmodi scelere tormenta excogitari posse negat.

II. Sed videamus etiam, quomodo de his nuptijs rex Angliæ in quadam epistola loquatur: quam ita uti Latina lingua edita est hoc loco inferuimus. Ego (inquit Rex c) non paulo magis admiror, quod te non puaet serio levare palpebras, v. l. in Deum vel in hominem quemquam probum oculos intendere, qui te passissis instigante diabolo, in eam ingenij levitatem cadere, ut ob carnis ineptas & obscenas libidines, quum frater Augustinianus esses, monacham Deo dicatam (scelerato compressu violaris. Quid, quo non compressisti solum (quale flagitium si designasses olim apud Romanos Ethnicos, & illa terram viva subisset, & tu ad morē usq; verberibus esses multatus) verum etiam (quod nimio est execrabilis) publice pro uxore incestuosis nuptijs traduxisti, atque palam summo cum totius Mundi stupore, summo per orbem totum opprobrio vestro, summo cum sacrosancti conjugij contemptu, summa cum sanctissimorum votorū contumelia per nefas abuteris in quotidianum prostibulum. Deniq; quod omnium maxime detestandum, te quū deberent tam execrandi facinoris pudor & dolor obruere, poenitentia loco præ se fers miser impudentē gloriā, tā longe fugies implorationē veniæ, ut etiā in scelervis tui exemplū passim pseudo religiosos alios litteris ac libris provoces.

III. Hoc tum iudicium de Lutheri nuptijs Angliæ rex tulit, is qui Defensor F. dei appellari meruit, quem tamē titulū diu conservare non potuit, dum Pontificiā potestatem involat, & Angelicæ Ecclesiæ Caput vult dici, ut libri IV. cōtextus ostēdet. Nihilomin⁹ tamē Lutherū semper oderat, nec Episcopis matrimonij permittere volebat, ægre id admodū ferente Cranmero Cantuariensi Archiepiscopo, qui concubinā clā apud se habebat, ac discedens, cista artificiosè facta inclusam efferri secū curabat, metu regis.

Consummata Lutheri & Catharinz copula, undique statim Cupidinis classicum insonuit. Tunc scilicet monasteriorum muris sunt admoræ, tunc eorundem fundamenta fuere subruta. Complures monachi iuvenes saltu monasteriorum septa transilientes, summo fervore feminas persequebantur, præfertim eas, quæ eodem Lutheri classico excitæ, abiecto velo, in eadem castra transfugerāt, solis vetulis quæ pro habitationis precio relictis. Hoc enim consilium bonus noster Lutherus in libro suo de Votis monasticis ipse dat, ut nimirum quæ sexagesimum ætatis annū attigerint moniales

c Epistola Regis Angliæ ad Lutherum.